

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

HET VEERTIGSTE JAAR

MET DIT NUMMER GAAN WIJ DEN VEERTIGSTEN Jaargang van „Timotheus” in. Iedereen, die nadenkt, zal kunnen begrijpen, hoe dit ons hart met dank vervult jegens Gods genade. Bijna veertig jaar geleden hebben wij ons opgemaakt, om door „Timotheus” de jeugd en het Christelijk gezin te dienen. Ruim tweeduizend weken hebben wij overwogen en gereed gemaakt, wat ons voor ons Christelijk volk goed en nuttig scheen; wat tot eeuwig heil der zielen kon strekken. Al dien tijd zijn wij gesteund en gedragen door velen. Van week tot week hebben wij ervaren de ondersteunende genade Gods. Aan Hem dan ook alleen de eer, dat wij met frischheid en volharding mochten opkomen voor den Bijbel en de Bijbelsche waarheden, en mochten getuigen tegen het kwade, dat zich op allerlei gebied openbaarde. Bekwame en trouwe medewerkers en vrienden zijn van ons weggegaan, maar onze getrouwe en onveranderlijke Leidsman is gebleven, en is nog steeds met ons!

Het feit van het ingaan van onzen veertigsten jaargang spreekt ons echter ook van onze verantwoordelijkheid. Immers is veertig het getal der verantwoordelijkheid. Meermalen treffen wij dit getal aldus in de Schriften aan. Als we dáaraan denken, voelen we ons beschaamd. Want hoe menigmaal hebben wij gefaald, en hoe zijn wij tekortgekomen! Maar ook met het oog hierop is ons hart dankbaar gestemd bij de ervaring, dat er bij God veel vergeving is, zoodat wij met vertrouwen onzen weg kunnen voortzetten. Die tot nu toe, niettegenstaande zwakheden en gebreken, Zijn goedertierenheid jegens ons geweldig deed zijn, zal Zich ook in de toekomst ontfermen en in goedgunstigheid openbaren.

Onze God verleene ook verder standvastigheid, en vermenigvuldige geloofskracht en liefde tot de zielen. Mochten ons daarbij niet alleen de oude vrienden getrouw blijven, doch ook vele nieuwe vrienden worden geschonken!

MARTELAREN

OOK ONZE TIJD KENT ZE. MARTELAREN VOOR de zaak van Jezus Christus.

Het is nu ruim vijftien jaar geleden, dat in de vroegere Russische Oostzee-Provincie de Evangelische kerk tal van offers moest brengen. Vele predikanten werden vermoord.

Schaberts boek „Martelaren van onzen tijd” spreekt er zo treffend van.

Onder hen, die trouw tot in den dood waren, behoorde ook een zekere Marion von Klot. Van haar is het bekende vers „Gij kent den weg,” dat we vroeger voor „Timotheus” vertaalden, en plaatsten in Jaargang 28, en dat we nu nog eens opnemen bij het portret van de dichteres.

Weet ik den weg ook niet, Gij kent hem, Heer;
Dat schenkt mij rust, dat geeft mij vrede weer,
Waarom gebogen door de zorg, door smart? . . .
Dat Gij mijn weg kent, Heer! versterkt mijn hart!

Gij weet den weg voor mij, Gij kent den tijd,
Gij hebt reeds lang Uw plan voor mij bereid.
Ik prijs Uw trouw, ik loof Uw liefde-macht,
Ik roem Uw goedheid, die mij 't beste bracht.

Gij weet waarom de wind zoo buldrend woedt,
Maar Gij gebiedt den storm, maakt 't altijd goed;
Zoo wacht ik stil Uw komen, spa of vroeg.
Dat Gij den weg weet, Heer! is mij genoeg!

Aandoenlijk is het te lezen, hoe deze jeugdige Christin in

de gevangenis door haar liederen heeft weten te bemoedigen. Hoe is Gods genade toch in staat, een geloofskracht te verleenen, waar de sterkste vijanden van Christus verbaasd over zijn! De godloochening gaat nog altijd voort in Rusland, al vinden gruwelen, als hier boven genoemd, niet meer in die mate plaats. De vijandschap tegen God en Zijn Gezalfde is echter zoo mogelijk nog grooter en zoekt met vastberadenheid een weg naar het Westen, Zuiden en Oosten. Laat ons er tegen waken en bidden!

HIJ IS DE WEG

Hij is de Weg. – Hoe kon zoo ver ik dwalen,
Gelokt, verdoold in wanhoops donkre dalen,
Waar 'k eenzaam beefde en de avondzon verdween,
Tot, parelblank, Zijn lichtpad zag ik stralen? –
Hij is de Weg en Hij alleen.

Hij is de Waarheid. – Zoekend heb ik logen
Uit duizend boeken, duizlend, ingezogen.
't Bleef duister tot Zijn klaarheid mij bescheen
En 'k, lavend, dronk de liefde van Zijn oogen.
Hij is de Waarheid, Hij alleen.

Hij is het Leven. – Waar de sterren wielen,
Waar de Engelen, zingend, voor Zijn liefde knielen,
Ontroerde Hem de roep van ons gewezen.
Hij daalde neer ter heeling aller zielen.

Hij is het Leven, Hij alleen. HÉLÈNE SWARTH

Terwijl het prachtige weer der laatste weken ons in zomersche stemming brengt, bewijzen toch de vallende bladeren, dat het herfsttij is.

HET OPEN RAAM

1) DOOR W. LAATSMAN

Ze stonden te zamen, op een hoek, bij de groote bocht van den weg, die twee oudjes!

En zij voerden een gesprek, dat niet uitging boven het enge kringetje van hun alledaagsch denken.

„In mijn jeugd was er nog werk, te veel, het trok je krom,” zei de een, „nu trekt de crisis je krom.”

„En 't wordt nooit meer beter,” zei de ander, „de hooge heeren weten er zelf geen raad op.”

Zij zwegen even, trokken aan hun pijpje, de rookwolkjes omhoog. Daar hoog in de lucht daverden en dreunden de motoren van een Fokker.

Zij keken het ding na en zwegen nog. 't Sprak niet tot hun hart, tot hun ziel; die was te droog, lag vastgezogen in den modder van crisis en een lagen horizont.

Toen stapte er een jongen voorbij.

Hij zong een liedje, zoo'n vroolijk liedje, dat als spuitwater om je heen parelt.

Hij bleef staan, en keek op, naar de blauwe luchten. Hij zong door, maar keek toch boven zijn dapper liedje uit, naar dien zwierigen vogel, die denderde en ronkte.

Opeens merkte hij de twee oudjes op, bij de groote bocht van den langen weg.

„Da's een fijn dingetje,” zei hij, knipoogend tot hen.

„'n Nekbreker,” zei de oude, nummer één.

„Je bent als mensch voor 't loopen geschapen,” zei nummer twee, „'t is God verzoeken.”

Toen zweeg het liedje van den vroolijken jongen. Hij

stak zijn vuisten diep in de broekzakken, zette zijn beenen wijd open en schrap, terwijl hij mompelde: „Ouwe-menschenpraat. Voor ons is het de nieuwe weg, die geluk moet brengen.”

Hij liep verder en zong een nieuw lied met een motorslag er in . . .

Den motorslag er in, zie je, den motorslag er in . . . Och kom, lees dit verhaal, en je zult dien motorslag ook voelen bonzen in je hart . . .

Mits, dat hart een open raam heeft naar Jeruzalem . . .

I. DE OUDE VLAG.

Het was Zaterdagavond. Straat aan straat was bezilverd en beschaduwd door duizenden lichten, waaronder en waar omheen een menschenmassa kluwde.

Lodewijk Doorman zat voor het raam van Centraal. Hij was in druk gesprek met zijn vriend Jan van Loon. Toch gleden af en toe zijn blikken over de menschen op straat, of naar het Tyrolerorkest op het podium.

„Hoe ga jij de Kerstdagen doorbrengen, Lodewijk?” vroeg Jan, terwijl hij kieskeurig zijn kopje koffie dronk.

„Om je de waarheid te zeggen, weet ik het nog niet. Een thuis heb ik niet, van familie trek ik me al bitter weinig aan. Ik zal wel zien, en als ik mij erg ga vervelen, dan kan ik altijd nog réveillon in Parijs vieren! 'k Heb als piloot op de K.L.M. toch vrij reizen er heen.”

„Kom, kerel, ga met mij mee naar Friesland, naar m'n ouders.”

Lodewijk dacht even na, terwijl hij langzaam zijn cigaret aantrok en den jongen zeeofficier aankeek.